

θεά τους. Μίλησαν γιά τὸ βραβεῖο τοῦ γιοῦ της καί στὸ τραπέζι ἡ θεά Ἐρμιόνη θυμήθηκε τὰ παλιὰ καλὰ χρόνια ὅταν ζοῦσε ὁ μακαρίτης ὁ ἀδελφός της...

— Ἦταν φοβερό αὐτὸ γὰ σένα, Μπέλλα, εἶπε στὴ νύφη της. Ἀλλὰ λίγα χρόνια ἀκόμη θά εἶσαι μικρὰ τὸν. Θά ξαναβρεθῆτε στὸν ἄλλο κόσμο. Αὐτὴ ἡ σκέψη πρέπει νὰ σὲ παρηγορή...

Καί ἡ Μπέλλα γεμάτη ὑποκοιλία, ἀπάντησε : — Ὡ βέβαια, βέβαια...

Ἦ ἔτοιμην ἦταν Κυριακῆ. Πῆγαν ὅλες μαζί στὸ νεκροταφεῖο καί γονάσαν μπρὸς τὸν τάφο τοῦ μακαρίτη. Γονατισμένη ἐκεῖ ἡ Μπέλλα θυμόταν τὸ κέντρο τοῦ Χάρεγκετ, ὅπου πρωτοφιλήθηκαν, τὴ Βαρκαρόλλα τῆς ὀρχήστρας καί ἀναστεινάσε βαθεῖα.

Ὅταν ἐπέστρεψαν σπίτι, ἡ δειλὴ ἀποφάσισε νὰ ρίξει ὅλα τὰ προσχήματα καί νὰ μιλήσῃ. Ἐνῶ καθόνταν ὅλοι σιωπηλοὶ γύρω στὸ τραπέζι μὲ τὸ τοῖ εἶπε μὲ ἀδιφορία :

— Μόλις φύγατε ἀπ' τὸ Χάρεγκετ, ὁ κ. Μυραϊζ μὲ ζήτησε σὲ γάμο.

— Σὲ τί ; ψιθύρισε ἡ Ἐρμιόνη. — Θὰ τὸν βάλαιε στὴ θέση του, ἐλλείψει, συμπλήρωσε ἡ Μίλντρεξ.

— Μὴ στενογορηθεῖς, Μπέλλα, εἶπε παρηγορητικὰ καί ἡ θεά Ἐρμιόνη. Ναί ξέρω, ὑπάρχουν μικροὶ θρασεῖς... Ἀλλὰ δὲν πρέπει μὲσα στὰ καλὰ στίγια νὰ γίνεται λόγος γ' αὐτοῖς.

Καί σώπασαν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἐνῶ ἡ Μπέλλα καθόταν μελαγχολικῆ στὸ παράθυρο της, εἶδε τὸν διανομέα νὰ πλησιάζῃ. Κατέβηκε βιαστικῆ τὶς σκάλες καί πρὶν ἀκόμα προφθάσει νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι, πήρε ἕνα τηλεγράφημα πού κρατοῦσε γ' αὐτήν. Ἦταν τοῦ κ. Μυραϊζ καί τῆς εἶπε : « Ἐρχομαι μὲ τὸ τραῖνο τῶν ἑπτὰ αὐγιο τὸ πρωῒ ».

Ἐρχεται ! Καιρὸς γιὰ χάσιμο δὲν ὑπῆρχε. Ἐπρεπε νὰ μιλήσῃ. Νὰ πᾶ πὴ καθαρά καί ξάστερα κ' ἔτι θέλει ἄς γίνῃ. Κι' ὅσπρω — τί γὰρ—θῆραξε στὸ σταθμὸ, θῆραξε στὴν ἀγκαλιά του καί θὰ τοῦ εἶπε : « Τέλειωσαν ὅλα ! εἶμαι δική σου ».

Εἶχαν μαζνεῖ ὅλες στὴν τραπέζια γιὰ τὸ πρωῒ τὸ τοῖ. Ἦ θεά Ἐρμιόνη κρατοῦσε στὰ χέρια τὸ πρῶτον-πρωτεύον της. Ἦ δεσποτινίδες φίντων χωρέσαν ἀστεινὰ καί πήραν τὶς θέσεις τους. Ἦ Μπέλλα ἦταν ἔτοιμη νὰ μιλήσῃ. Ἀλλὰ ἐκεῖνη τὴν ὥρα μπῆκε ἡ ὑπηρεσία μὲ τὸν δίσκο. Ἦ φωνὴ πνίγηκε σὸ λάργυμά της. Ἦ δειλία τὴν χωρέσαν πάλι, καί γυρίζοντας στὴν ὑπηρεσία εἶπε μὲ σφαιρότητα :

— Ντόρα, ὄν μὲ ζητήσῃ κανεῖς κῆριος θὰ τοῦ πῆς ὅτι λείπομε γιὰ μερικὲς μέρες. Κατάλαβε ; Κι' ἂν ρωτήτῃ πού εἴμαστε θὰ πῆς ὅτι δὲν ξέρεις.

Περὶοσότερα ἀπὸ ἕξη χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ἦ κ. Φίντων οὐκὰ διαβάσει στὶς ἐφημερίδες τὸ ὄνομα τοῦ κ. Μυραϊζ, πού ἀπλοστομῶνος γιὰ τὸν ἀνυψῆ του ἔρωτα πῆγε στὶς ἀπ' κίλιες κ' ἔκαμε μεγάλῃ περιουσία.

Κάθε Κυριακῆ ἡ Μπέλλα πηγαίνει μὲ τὶς δυὸ πρόγονές της στὸ νεκροταφεῖο κ' ὅταν ἐπιστρέφῃ κολλᾷ τὴ μύτη της στὸ τῆμά, στυλώνει τὰ μάτια της στὸ μεγάλο δρόμο καί θυμάται τὸ παλιὸ τῆς ἐρωτικὸ ρομάντζο—ἕνα ρομάντζο πού τὸ σκότωσε ἡ δειλία της.

LEONARD MERRICK

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Ὁ ἀθάνατος γάλλος κωμικός Μολιέρος, πέθανε, ὡς γνωστόν, τὴν 17 Φεβρουαρίου 1673. Σὲ μιὰ παράσταση τῆς γνωστῆς κωμωδίας του «Ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθένης» κατελήφθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ θεάτρο—ὁ Μολιέρος ἦταν, ὡς γνωστόν, συγγραφεὺς καί ἠθοποιὸς μαζί—ἀπὸ δυνατοῦ ολασμοῦ. Ἀναίσθητο τὸν μετέφεραν σπῆτι του, καί ξεψύχησε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὥρες.

Ὅταν ὁμοῦ ὁ δικαίω τὸ ζήτησαν τὴν ἀδεια νὰ τὸν θάψουν στὸ νεκροταφεῖο, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὸν Παρισίων ἀρνήθηκε νὰ τὴν παραχωρήσῃ, διότι, κατὰ τὰς ἐπικρατούσας τότε δοξασίας, κάθε ἠθοποιὸς ἀνήκει τότε εἰς τὸν διάβολο, ἦταν ἀφορισμένος καί δὲν μπορούσε νὰ ταφῆ σὲ τόπο ἁγιασμένο.

Μὰ ὁ φιλόμοσος βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΔ', ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε καί ἐκτιμοῦσε ἰδιαιτέρως τὸν ἀποθανόντα μεγάλο κωμικὸ, ἐνήργησε νὰ γίνῃ ἐξαιρέσις προκειμένου περὶ ἐνὸς μεγάλου ἀνδρός, κ' ἔτσι ὁ Μολιέρος μπόρεσε νὰ ταφῆ, τὴν Τρίτῃ 21 Φεβρουαρίου 1673, ἡ ὥρα 9 τὸ βράδυ, στὸ νεκροταφεῖο τοῦ Ἁγ. Ἰωσήφ, τὸ ὁποῖον ἦταν τότε τὸ μόνο κοιμητήριον τὸν Παρισίων.

Τέσσερες ἄνδρες κρατοῦσαν τὸ φέρετρο, ἀκολουθοῦσαν δὲ ἕξη παιδιὰ, τὰ ὁποῖα φοροῦσαν μπλε ρούχα καί κρατοῦσαν χρυσὰ κρηπίγια. Τὴν κηδεῖα τὴν παρακολουθοῦσε πολὺς κόσμος, ὅλοι δὲ αὐτοὶ ἐπήραν κατόπιν 25 λεπτὰ ἕκαστος, σύμφωνα μὲ τὴν συνθήκη πού ἐπικρατοῦσε τότε. Κανένας παπάς δὲν συνάδουσε ὡς τόσο τὴν κηδεῖα τοῦ μεγάλου Μολιέρου, γιὰ νὰ τοῦ πᾶλλῃ τὴ νεκρολογία ἀκολουθία. Τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει ὁρθῶς ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὸν Παρισίων...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὸ Μαρούθ τῆς «Ἀκροπόλεως» καί ὁ Χαρίλαος Τρικούπης. Ὁ μικροσκοπικὸς πειστής καί τὸ σιδερένιο θηρίο. — «Ἀλλοίμονο στὸν κολλοσσὸ !...» Ὁ Σπανδωνῆς στρατιώτης... στὰ γηραιότερα του !... Ἦ περιέργεια τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Ἀχθοφόρος τῆς... ὑπηρεσίας ! Ὁ Παπαδιαμάντης κ' ὁ κρηρτασιένης. Ἦ σεμνότης τοῦ ντροπαλοῦ Σκιαζιτῆ διηγηματογράφου.

Ὅταν ὁ Γαβριηλίδης ἔφερε ἀπ' τὴν Εἰσόπη τὸ περίφημο μεγάλο πειστήριον του, τὸ «Μαρούθ», τὸ πρῶτο κυλινδρικὸ πειστήριον πού ἦρθε στὴν Ἑλλάδα, ἐξέλασε τὸν κόσμο διαφημίζων τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον ἦταν πράγματι κατὰ τὸ νεοανθεῖ, τότε, γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ἀπὸ τῆς μεγάλης διαφήμης πού γινόταν παρεσβῆθη καί ὁ πρῶτο-πυργὸς Χ. Τρικούπης καί ἐξέκρινε νὰ πᾶν ἡ τὸ δη.

Καθὼς λοιπὸν ἐπεξεργάσθη τὸ σιδερένιο θηρίο βουνοῦ, εἶδεν ἕξα-φάν ἕναν ἄνθρωπο κοντὸ, τὸν ἀρχιμιστῆ, νὰ ἀνακατιεῖται μὲσα στοὺς κυλίνδρους καί τὶς μηχανὰς καί νὰ διευθύνῃ τὸν κολλοσσὸ ἐκείνον.

— Τί εἶνε αὐτός ; Ρώτησε τὸν μηχανικὸν τὸν πειστήριων κ. Παπαδοῦσαν.

— Ὁ κινῶν ὅλον αὐτὸν τὸν κολλοσσὸν ! ἀπάντησε ὁ Παπαδοῦκας.

Ὁ Τρικούπης ἐκῆνταξε τότε τὸ τεράστιο σιδερένιο «Μαρούθ», μὲ τὸς τρομοεῖς κυλίνδρους του, τὶς ροδές, τοὺς γάντζους, τοὺς ὀδοντωτοὺς τροχοὺς, τοὺς στρόφους, τοὺς τοὺς χαλύβδινους, ἐκῆνταξε καί τὴν ἀνθρώπινῃ ἐκείνῃ μύτῃ, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε κοβαλλικέμη. τὸ εἶχε τιθα-σοῦσει καί τὸ διηθῆναι, ξανακῆνταξε τὸ φοβερὸ ἦριος, ξανακῆνταξε τὸν ἄνθρωπο, ἐκῆνταξε τὸ κρηρτασιένη καί εἶπε :

— Ἀλλοίμονο στὸν κολλοσσὸ !...

Ὁ μακαρίτης Σπανδωνῆς, ἄγνωστον πῶς, εἶχε ἀποφύγει τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσία ὅταν ἦταν νέος.

Εἶχε γερσάει ὁμοῦ παιδ', ὅταν μιὰ ἡμέρα τὸν πᾶσαν ὡς φροτότατο καί τὸν πήγαν ἐν πομπῇ καί παρατάξει στὸν στρατῶνα.

Ἐκεῖ τὸν ἐντύσαν καί τὸν ἔδωσαν ὅλα ὅσα ἔδιδαν τότε στοὺς στρατιώτες, βότφρος γιὰ νὰ μαυρίζουν τὶς ἀρβύλλες τους, κλωστές, βελόνες, παχούρια, ἕνα ξίλο γιὰ νὰ γυαλίξει τὰ κομπῆ τῆς στολής του, μιὰ καθαρά, ζουτάκι καί μαχαροπήριον.

Ὁ Σπανδωνῆς τὰ φροτόηκε θῆα αὐτὰ καί κατέβηξε στὰ δημοσιογραφικὰ γραφεῖα, δείχνοντάς τα καί παραπονεμένος :

— Κιτάξτε ἡ πατρίδα τί μοῦ χάρισε !...

Ἐγνε τότε θορμῶς στὰ φύλλα, καί τόσος μάλιστα, ὅτι τε ἀβήθη τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ὁστις ἐξήγησε νὰ δῆ τὸν Σπανδωνῆ.

Ὁ Σπανδωνῆς ἔφερεσε ἀμέσως τὴν χοντροκομμένην στρατιωτικὴν στολή του καί φροτόημένος μὲ τὰ στρατιωτικὰ σῆνεργά του παρουσιάσθηκε στὸν βασιλεῖα.

Ὁ βασιλεὺς βλέποντας ἕναν γέροντα στρατιωτῆ νὰ ἔρχεται φροτομένος βότφρος καί λουριδια ρώτησε :

— Τί εἶνε... αὐτός ;

— Αὐτό, τοῦ εἶπεν ὁ ὑπασπιστής, Μεγαλειότατε εἶνε ὁ... Σπανδωνῆς !...

— Καλὰ, ἀπάντησε ὁ βασιλεῖς, ἐγὼ ἐξήγησα τὸν Σπανδωνῆν στρατιωτῆ, ὅχι τὸν Σπανδωνῆν ἀχθοφόρο.

— Ὁ ἴδιος εἶμαι, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Σπανδωνῆς. Ἐγὼ εἶμαι κ' ὁ στρατιώτης, κ' ὁ ἀχθοφόρος τῆς... ὑπηρεσίας !...

Ὁ Παπαδιαμάντης ἦταν πάντοτε ἀτημέλητα ντυμένος. Ἦν δὲν τὸν ἦξερε κανεῖς, δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῆ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ μέγας Ἑλληὴ διηγηματογράφος.

Μιὰ φορὰ μετέφρασε στὴν «Ἀκρόπολι» τὸ «Βίο τοῦ Χριστοῦ» τοῦ Φαράφ, καθιστόνος δειλὰ στὴν ἀκρὴ ἐνός τραπέζου καί τυλιγμένος μὲ τὸ παλιὸ του ἐπανωφόρι.

Ἦταν πολὺ πρωῒ καί κανεῖς δὲν ἦταν στὸ γραφεῖο.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἔφρασε κάποι ἕνα χάρο φροτομένο τὸ χαρτί τῆς «Ἀκροπόλεως». Ὁ κρηρτασιένης φρονάε-φρονάε νὰ πᾶνε νὰ τὸ παραλάβουν, μὰ δὲν τὸν ἀκούει κανεῖς. Θυμισμένος τότε ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο, μὲ τὸν κρηρτασιένη στὸ χεῖρ, ψάχνει στὰ γραφεῖα ζητοῦντας ἄνθρωπο καί τέλος βλέπει τὸν Παπαδιαμάντη σὲ μιὰ ἀκρὴ νὰ γράφῃ :

— Βρε σὺ, τοῦ λέγει, βγάζοντάς του μιὰ ἀγριοφωφάρα, τὸ κορόδιο κανεῖς !... Δὲν ἔρχεται νὰ κοβαλλικέμη τὸ χαρτί ἀπάνω !

Ὁ Παπαδιαμάντης στὸ ἀκούσμα αὐτὸ τόσο πικράθηκε πού σηκώθηκε κ' ἔφυγε δειλὰ - δειλὰ, ἔκανε δὲ μέρες νὰ φανῆ στὴν «Ἀκρόπολι».

Ἐταῖ ἡ μέρες περνοῦσαν καί τὸ ἔργο πού μετέφραζε ἦταν ἀνάγκη νὰ συνεχισθῆ.

Ἐστειλε τότε ὁ Γαβριηλίδης γιὰ νὰ τὸν ζητήσῃ καί μετὰ πολλὰς ἐρεῖνας νὰ ἔκαναν ὅλα τὰ λαγονικά τῆς «Ἀκροπόλεως» καθόδοσαν νὰ τὸν βροῦν τρωπομένο μὲσα σ' ἕνα δωμάτιο, πού εἶχε κοιτάσει ἐκεῖ κάτω στοῦ Χριστοκόπιου, κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στὴ γειτονία πού λεγόταν τότε «Ἐβραϊκὰ». Μ' ὅλο ὁμοῦ πού τὸν βόηξαν, τρώμαζαν νὰ τὸν ἀναφῆρουν στὴν «Ἀκρόπολι». Ντροπέτανε ὑστερα ἀπὸ κῆνιο πῆπαθε, ὁ δειλὸς Σκιαζιτῆς.

Ο ΠΑΛΛΟΣ

